



Kerri Maheroová

Mladá fronta

Debutantka z rodu Kennedyových

**Román inspirovaný životem
Kathleen „Kick“ Kennedyové**

Debutantka z rodu Kennedyových

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading



MLADÁ FRONTA

Kerri Maherová

Debutantka z rodu Kennedyových – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.



MLADÁ FRONTA

Kerri Maherová

**Debutantka
z rodu Kennedyových**

Kerri Maherová

**Debutantka
z rodu Kennedyových**

Mladá fronta

Přeložil Martin Kapalka

THE KENNEDY DEBUTANTE

Copyright © 2018 by Kerri Maher

Translation © Martin Kapalka, 2019

Cover design © Michal Chodanič, 2019

ISBN 978-80-204-5331-0 tištěná verze

ISBN 978-80-204-5605-2 ePub

ISBN 978-80-204-5607-6 Mobi

ISBN 978-80-204-5606-9 PDF

**Pro mámu a Elenu, naši druhou a čtvrtou
Kathleen. Mám vás moc ráda.
Eleno, žvýkačku a lízátko, o které jsi mě
prosila, najdeš ve 29. kapitole.**

**Celé mi to přijde jako nádherný sen.
Díky moc, otče, že jsi mi dopřál zážitky,
kterým se jen tak něco nevyrovná.
Vím, že to bude mít velký vliv na vše,
co od této chvíle učiním.**

– Kick Kennedyová, 18. září 1939

1. část
JARO 1938

1. KAPITOLA

Den uvedení ke dvoru; den, kdy se pokloní před králem a královnou. *Konečně*, pomyslela si Kick, jakmile toho rána otevřela oči. *Je to tady*, běželo jí dál hlavou a přitom jí bušilo srdce. *Je to tady*.

Kick vstala z propoceního povlečení, vkradla se chodbou do koupelny a napustila si plnou vanu horké vody. Do lázně si přidala pořádnou dávku levandulového oleje, aby smyla trpký pot, který ji v noci polil. Ve snech ji už týdny pronásledoval strach doprovázený jednou z nejnejpříjemnějších a nejméně ženských tělesných funkcí – pocením. Proto se každodenní koupele staly nutností. Její nová přítelkyně a debutantka Jane Kenyon-Slaneyová prohlašovala, že se koupe jen párkrát do týdne, ale přesto byla upravená a voněla jako zahrady Hamptonského paláce. Kick z toho vinila svého otce, který nutil ke sportu všechny své děti včetně dívek. Kdyby se třeba tak často nevy-silovala na tenisovém kurtu či v přístavech na mysu Cape Cod, mohla být stejně půvabná jako Jane a další dívky, se kterými se dnes postaví do řady. Ale v tom případě, promluvila k sobě smutně téměř hlasem svého otce, by nevyhrála tolik trofejí.

Přesto by se na jejím místě jistě cítila nervózně i Jane. Každý ostře sledovaný krok, který Kick učinila od příjezdu své rodiny před dvěma měsíci do Londýna, vedl ke chvíli, kdy se v pečlivě natrénovaném pukrleti ukloní před králem Jiřím VI. a královnou Alžbětou a následně bude popíjet šampaňské s nejdůležitějšími lidmi Anglie. Od Kick se vždy čekalo, že podá lepší výkon než všichni ostatní, ale zde v Anglii nebyla jen čerstvě dostudovanou osmnáctiletou elegantní dcerou Rose a Joea Kennedyových, která dokázala držet krok se staršími bratry, když si to usmyslela. Byla dcerou velvyslance Josepha P. Kennedyho, prvního irského katolíka jmenovaného do vytoužené pozice v této protestantské zemi. Tentokrát musela uspět. Šlo o více než o trofej.

Na chvíli, jako je tahle, čekala neskutečně dlouho. Toužila po ní během dlouhých mší a při každém kousnutí vlněné uniformy v katolické dívčí škole Sacred Heart. Nový život. Nyní k němu dostala příležitost

a navíc v jednom ze svých nejoblíbenějších míst, díkybohu. Lahodnou chuť anglické společnosti okusila už před dvěma lety, když sem přicestovala na krátkou dovolenou během roku stráveného v klášteře v Neuilly. Účastnila se tehdy cambridgeských květnových plesů ve víru hudby a radovánek. Teď už měla školu i jeptišky za sebou a byla připravena vrhnout se do života – ale jako *Kick*, ne jen jako Kathleen Kennedyová.

Kick pomyslela na Rosemary, svou krásnou starší sestru, která bude dnes uvedena společně s ní a jejíž nevyzpytatelné chování může všechno pokazit, a uvědomila si, že její strach není neopodstatněný. Dlouhá horká koupel v provoněné vaně jí může jediné prospět. Kick ponořila paže pod vodu a procítěně vyslovila Zdravas Maria a otčenáš, po nichž pronesla krátkou modlitbu žádající Boha, aby dnes vedl její kroky.

Prerušilo ji zaklepání na dveře. Typické.

„Koupu se!“ křikla, protože předpokládala, že to je Bobby, Teddy nebo možná Jean či Pat, její nejmladší sourozenci nerespektující chvíle soukromí, které si každý den vychutnávala. A především dnes. Po koupeli ji čekají neúprosné hodiny kráslicích procedur, fotografování a pak samotné uvedení do společnosti následované nejdůležitějším večírkem jejího života.

„To jsem já,“ řekla matka, otevřela dveře a vpustila dovnitř závan studeného vzduchu.

Měla oblečený tvídový kostým a na nohou černé lodičky. Tmavé vlasy měla elegantně učesány a nechyběla ani čerstvě nanesená červená rtěnka. Vypadala, jako by se chystala na oběd v dámské společnosti nebo na návštěvu některé ze škol, kam chodily její děti. Nikdo by neuhodl, že se za pár hodin Rose Kennedyová oblékne do bělostné róby od Molyneuxe připravené na dnešní večerní slavnost jen pro ni. „Mistrovské dílo,“ řekla po telefonu svému oblíbenému návrhářovi.

Teď se Rose usadila na okraj bílé porcelánové vany a pozorovala svou nahou dceru. Kick si přitáhla kolena k sobě ve snaze vypadat co nejhubeněji před svou drobounkou matkou, která na ďábelské zapisovací kartičce zaznamenávala každé její sousto. Doufala, že díky tomu

budou její nohy působit štíhleji a břicho propadleji. Navíc si ještě kolena objala pažemi, aby se pokusila zakrýt zbytek těla.

„Věřím, že na tebe dnes budeme pyšní, Kathleen,“ pronesla Rose, jejíž tón zazněl výš a kovověji než obvykle, jak se odrazil od vykachlíkovaných zdí a podlahy. „Tohle uvedení do společnosti je pro tvého otce velice důležité. Vlastně pro celou rodinu. Angličané dosud rodinu Kennedyových sice přijímali, ale dnešek jim a celému světu ukáže, že mezi námi a jimi není rozdíl.“

„Jistě, matko,“ odpověděla Kick, protože to bylo jednodušší než pokázat na více než polovinu z mnoha článků napsaných o jejich rodině, ve kterých se objevovaly poznámky týkající se katolického vyznání, irského původu nebo obojího. Kick dokázala občas zapomenout na to, kým vlastně je, jen ve společnosti svých nových kamarádek: Jane, Debo Mitfordové, Sissy Lloyd-Thomasové a Jean Ogilvyové. Všechny se s ní dnes postaví do řady a před králem s královnou předvedou náležité pukrle.

Rose se přinutila k úsměvu a pokračovala: „Na udržení štíhlé postavy jsi odvedla skvělou práci, Kathleen. A po několika úvodních přešlapech už víš, kdo je kdo a jak se zapojit do konverzace se všemi důležitými lidmi. Noviny tě milují.“

„Díky, matko,“ zopakovala třesoucí se Kick. Rose nechala dveře do koupelny pootevřené, takže dovnitř vnikal studený vzduch, kvůli němuž stydla voda a který Kick naháněl husí kůži. Nepomohlo ani matčino zmínění jejího „přešlapu“, ke kterému došlo před měsícem, když si Kick v opeře spletla lady Smithsonovou s lady Winthropovou. Faux pas vyznělo o to hůře, že lady Winthropová byla obtloustlá matrona, jejíž manžel se usadil v Paříži, kde žil se svou francouzskou milenkou, zatímco lady Smithsonová byla sošná kráska bez kila tuku, jejíž manžel si diskrétně držel milenkou v Bathu. Naštěstí jí na pomoc přišla lady Nancy Astorová a se svým známým dvojznačným humorem lady Smithsonové řekla: „Gretchen, přece nemůžeš po tak mladé Američance chtít, aby jí byla známa všechna pokrytectví anglické společnosti, jen co vystoupí z lodi. Dej jí pár týdnů a začne tě urážet, aniž bys o tom měla zdání.“

Šlo o pořádnou porci podpory od lady Astorové, kdysi krásky z Virginie, která nyní byla členkou parlamentu a jednou z nejdůležitějších hostitelek ve své adoptivní domovině. Když se lady Smithsonová nafoukaně odebrala najít své sedadlo, z Kick se vyřinula slova díky, ale Američanka s mávnutím ruky odpověděla: „Ráda využiju každou možnost, jak tuto ženu usadit, má drahá.“ Po tomto zážitku si Kick vyrobila sadu kartiček, aby si nastudovala všechny tváře a jména objevující se v novinách, magazínech a v *Burkeho Šlechtě*. Knihu jí matka věnovala týden před jejich vyplutím z New Yorku a trvala na tom, že prostě musí vědět, kdo je kdo. Od té chvíle se už ve jméně ani jednou nezmýlila.

„Chápu, jak je tvá role složitá,“ pokračovala Kickina matka. „Byly doby, kdy jsem chtěla utéct od všech povinností starostovy dcery. Jsem však ráda, že jsem to neudělala.“

„S dědečkem bylo všechno taková zábava,“ promluvila Kick a láskyplně si vybavila matčina otce, Honeyho Fitze, nechvalně známého bývalého bostonského starostu a nejlepšího dědečka na světě. Neúnavně si s ní a jejími sourozenci hrával, a když byli o něco starší, bral je na závody, do doků a na politické mítinky.

„To ano,“ souhlasila s ní matka a pozorovala své ruce, „čas od času. Ale je velký rozdíl mezi tím být rodičem a prarodičem. Ke mně se choval jinak než k tobě a k tvým bratrům a sestrám.“

„Matko,“ promluvila Kick, protože cítila, že se povzbudivá řeč chýlí ke konci, a chtěla se znovu zahřát, „voda už je studená.“

Rose vstala a podala Kick jednu z luxusních amerických osušek, které objednala z New Yorku hned poté, co poznala skličující stav anglických ručníků, jež označila za „o něco lepší utěrky.“

Kick se zvedla za zvuku vodopádu a zabalila se do požehnaně teplé osušky dosud čekající na tom nejgeniálnějším z anglických výdobytků – topném žebříku. Líbilo se jí, že Angličané objevili pro boj s neustálým chladem velké množství zbraní. Topné žebříky v koupelně, ohřívací lahve v posteli, elegantní šály od Libertyho, vřelý čaj a sladkosti ve čtyři odpoledne, kdy už to začínalo vypadat, že se pochmurné počasí nikdy nevyjasní.

Rose se ještě jednou zkoumavě podívala na svou dceru a Kick se začala strachovat, že by mohla říct něco dalšího, ale za vteřinku jí Rose připomenula: „V jedenáct budeš mít vlasy a make-up.“ Potom s hlubokým povzdechem, který si při myšlenkách na svou nejstarší dceru doprávala stále častěji, pronesla: „Teď se jdu věnovat Rosie. Na tebe se mohu díkybohu spolehnout, že se o sebe postaráš sama, Kathleen.“ Rosie. Rosemary. Jmenovkyni své matky a obskakovanému mazánkovi bylo již téměř dvacet a byla tedy o rok a půl starší než Kick, ale často se chovala, jako by jí bylo spíš deset. Což mohlo být roztomilé – do jisté doby.

Rose dovnitř vpustila další závan chladného vzduchu. I přes teplou osušku Kick projel chlad až ke konečkům prstů u nohou.

Když se Kick a Rosemary seřazovaly s ostatními debutantkami v Buckinghamském paláci, došlo ještě na poslední chvíli k rozruchu, protože Kick neměla k bílým krajkovým šatům ručně vyrobeným jen pro tuto příležitost správně připevněnou vlečku. V duchu zaklela, když jí dvorní dáma vlečku připínala, a bodla Kick do boku špendlíkem. Jak typické, že se na Kick zapomnělo a veškerá pozornost byla upřena na Rosemary, aby byla precizně ustrojená a působila klidně jako Madona od Tintoretta, kterou toho rána připomínala.

Kick se snažila sama sobě odůvodnit, že to bylo kvůli problémům její sestry správné a nutné. Snažila se nežárlit a být dobrou a trpělivou sestrou. Vždyť její matka zaměstnávala geniálního vizážistu, který dokázal zařídit, aby Kickiny lícní kosti na oblých bílých tvářích působily výrazněji a oči vypadaly větší. Její věčně nepoddajné kaštanové vlny rezignovaly, byly vykartáčovány a leskle nalakovány. Teď se jí vlnily podél čela a klouzaly jí po ramenou. Právě díky nim se reportéři a fotografové rozplývali nad každým Kickiným krokem od domu velvyslance na Prince's Gate 14 až k paláci.

Zdravas, Maria, milosti plná, dej, ať jsem dnes okouzlující. Aspoň pět minut. A Rosemary taky!

Aby se uklidnila, zvedla k nosu zápěstí a nadechla se *Vol de Nuit*, svého prvního parfému pro dospělé, který jí při poslední návštěvě Paříže koupila matka. Po vyčerpávajícím dni plném zkoušení šatů a štípavých obličejových masek se Rosemary odebrala do hotelu k odpočinku a Rose s Kick se procházely po Champs-Élysées a zašly ke Guerlainovi. „Je načase, abys měla ženskou vůni,“ řekla matka a podala Kick ozdobný flakon, na němž bylo vyryto: VOL DE NUIT. „Název znamená Noční let. Je to známá vůně, ale nikoli všední. Výrazná, přesto vybraná. Myslím, že se k tobě hodí.“ Kick zvedla uzávěr, který při dotyku se sklem vydal uchu lahodící cinknutí, a dovolila malinkaté zlatavé kapce skanout na zápěstí. Voněla překvapivě sofistikovaně, rozhodně nešlo o dívčí květinovou vůni. „Znamenitě, že?“ pokývala Rose. Kick dychtivě přikývla a ucítila, jak se jí do očí derou slzy. V tu chvíli jí připadalo, že ji matka vidí takovou, jaká ve skutečnosti je, a líbí se jí, co vidí. Ačkoli to neřekla nahlas, Kick se velice líbil nápad, že je na flakonu vyryta *noc* se všemi svými zakázanými požitky a přísliby. Vrhla se matce okolo krku a vyhrkla: „Je nádherná! Díky!“

Je čas roztáhnout křídla, pomyslela si.

Již téměř přišla řada na ni, aby před králem a královnou předvedla poklonu, ale ruce měla v bělostných rukavičkách vlhké potem. Kick si byla jistá, že jí kytice vyklouzne z rukou. Rosemary měla zavřené oči a Luella, rodinná chůva, ji uklidňovala hlazením po paži, protože sama Rose musela stát po Joeově boku mezi hosty. Joe jako jediný muž nebyl oblečen do tradičních kalhot ke kolenům, protože to se svou obvyklou zatvzrzelostí odmítal kvůli tomu, že měl nohy do X. Podle Kick si měl otec i přesto směšně krátké kalhoty obléct, aby vyjádřil úctu k zemi, s níž měl navázat blízký vztah. Především kvůli mnohým nejistotám bujícím v Německu. Nedovolila by si mu to však říct.

Pak přišel čas. Králův vyvolávač svým plným hlubokým hlasem zvolal „*Kathleen Agnes Kennedyová*“ a Kick vykročila vpřed. Když se postavila před monarchy – krále Jiřího ověšeného medailemi a královnu Alžbětu ověšenou klenoty –, sklopila při pokloně uctivě oči k zemi a pospíchala dál. Když už odcházela a naškrobené šaty jí šustily jakoby v uhlaženém potlesku, zaslechla žuchnutí, polknutí a ponížení

zašeptané „promiňte“, zatímco se okolo tlumeně ozvalo několikéré zalapání po dechu.

Kick se otočila a uviděla, že Rosemary zakopla. *Před králem a královnou.*

Kick jako by vyrostla na nohou křídla, okamžitě vyrazila s pomocnou rukou k ležící Rosemary, která se zvedala ze sametového koberce a vypadala přitom jako žirafa ve svatebních šatech. Rosemary se na svou sestru vděčně usmála a jako zázrakem se vzpamatovala. Kick neplánovaně podruhé stanula před králem a královnou. Zvedla k nim oči a kývla. Král Jiří jí odpověděl kývnutím a Kick si v jeho oku všimla záblesku pochopení. *A co je na tom divného?* zeptala se sama sebe a začala se pomalu uklidňovat.

Po uvedení všech debutantek se dívky setkaly v přijímacím pokoji. Rose se opatrně sehnula pod tíhou diamantové a platinové tiáry lady Bessboroughové, políbila obě dcery na tvář a řekla jen: „Úžasné, drahouškové. Jsem na vás obě velice hrdá.“ Otec stál mezi nimi a každou z dívek poplácal po zádech, přičemž jeho úsměv zářil směrem k zábleskům fotoaparátů sebevědomím, kterým na veřejnosti kypěl, jako by byl Laurence Olivier nebo Errol Flynn. Rosemary vypadala, jako by se vůbec nic nestalo. Nejspíše proto, že rodiče její nehodu nijak nekomentovali a chovali se – jako vždy –, jako by vše proběhlo v nejlepším pořádku. Ve skutečnosti působilo spiklenecké ticho ohledně sestřina pádu tak přesvědčivě, že Kick začínala přemýšlet, zda k němu vůbec došlo.

Později ji matka trochu pevněji chytila za část paže nezakryté rukavičkou, a aniž se jí podívala do očí, zašeptala: „Díky, Kathleen.“ Matčina vděčnost vehnala Kick ruměnec do tváře a pak si všimla, že je poblíž i její otec, který se na Kick podobně vděčně dívá zpoza svých kulatých brýlí. Nebyla si jistá, proč se cítí, jako by se jí chtělo plakat, ale s několika vrstvami řasenky a rúží na tváři dnes večer plakat nemůže, to je jisté. Popotáhla nosem a vykuckala ze sebe: „Nemáte zač.“ To už k ní ale přispěchala s otevřenou náručí lady Astorová volající: „Tady jsi!“ Na zelené róbě se jí skvěly perly a hustou kaštanovou kšticí – která začínala šedivět, jak si Kick nemohla nevšimnout – měla staženou

z obličejů dozadu a sepnutou perleťovými sponami. S Rose a Joem se pozdravila polibkem na tvář a potom se obrátila s vřelým úsměvem ke Kick. Bizarním angloamerickým přízvukem vyhrkla: „No, jestlipak tohle není ta nejdiskutovanější debutantka v Londýně! Jsem tak ráda, že tvůj otec skoncoval s tím absurdním zvykem povolovat uvedení ke dvoru jakékoli americké holce s trochou peněz.“

Kick se podívala na svého otce, který se se zakloněnou hlavou nad netaktní poznámkou lady Astorové rozchechtal. Jedním z jeho dosud nejkontroverznějších rozhodnutí v úřadu bylo to, aby byly ke dvoru uváděny pouze americké dívky aktuálně žijící na půdě Anglie. Rodiny již nemohly své dcery vyslat lodí přes Atlantik na měsíc v Londýně vyplněný večírky a prestižními událostmi.

Najednou bylo na Kick, aby se zapojila do konverzace, a něco se jí v hlavě přepnulo. Mnoho let trénovala schopnost proměnit nervy na pochodu v sebevědomé vystupování a tlak – ten nepříjemný typ tlaku, který v sobě cítila celé týdny – byl klíčovou součástí proměny. Jak jinak mohla okouzlovat přátele svých inteligentních starších bratrů? Rodiče na ni spoléhali.

Kick pevně sevřela ruce lady Astorové, odkašlala si a se spiklenecským úsměvem odpověděla: „No, něco takového byste na mém místě nejspíš neříkala.“

„Je to vážně tak špatné?“

„Řekněme, že anglický tisk zdaleka nemá na ostrá slova odmítnutých přítelkyň, které mi psaly rozlícené dopisy,“ odpověděla Kick.

„Ach, Kathleen, lidé ti budou závidět celý život. Už by sis na to měla začít zvykat.“

„To by mi tak moc nevadilo,“ pronesla Kick. „Ale nechtěla bych zapomínat na sebe a své přátele.“

Lady Astorová se zasmála. „Och, drahousku, jsi ještě tak mladá.“ Pak se otočila na Joea a Rose: „Dopřejte mi tu čest představit vaši krásnou dceru ostatním.“

„Ale samozřejmě,“ souhlasil Joe a velkoryse na lady Astorovou kývl. A Kick zašeptal do ucha: „Dobrá práce.“ Kick věděla, že z jeho mysli zmizí ve chvíli, kdy na prázdniny z Harvardu připlují Joe mladší a Jack,

a proto si vzácný srdečný moment se svým otcem vychutnávala. Opírala se o jeho rozložitou hrud' a vnímala čistou vůni kolínského s příměsí santalového dřeva.

Nato lady Astorová odvedla Kick od jejích rodičů dál do místnosti plné hovoru. Poklepala ji na předloktí a zašeptala: „Podle všeho jsi měla velký úspěch, má drahá, ale měj se vždy na pozoru. Hadi vyčkávají.“ Jakmile se konečně začala uklidňovat, přišlo další varování, které probudilo motýly v jejím břiše. Hadi se rádi schovávají.

Večer pokračoval a Nancy, jak jí měla Kick říkat, se smála, svěřovala jí neškodná tajemství o tamtom vikomtovi či tamté vévodkyni a Kick jí zase svěřila leccos o svých přítelkyních mezi debutantkami. Krátce před večeří ji lady Astorová předala do společnosti Kickiny nejoblíbenější debutantky tohoto roku. Nejmladší z pěti Mitfordových sester uvedených ke dvoru, Deborah – nebo Debo, jak jí všichni říkali – měla k celému procesu uvolněný, často až bujarý přístup. Dívky se rychle spřátelily a týdně před uvedením si při společném obědě vyměňovaly vtípky o nevzhledných kloboucích na hlavách starých matron. Od té chvíle se potkávaly stále častěji. Londýnský dům Mitfordů stál naštětí jen za rohem od Prince's Gate 14. Kick si přála jen to, aby své přítelkyni nezáviděla úzké kosti, jemné zaoblení obočí, malý nos a lesknoucí se blond vlasy. Všechno tohle navíc zvýrazňovaly éterické bílé šaty, které měla dnes na sobě, a zářivý make-up. Kick dobře věděla, že ona sama má nos trochu moc velký a oči zasazené příliš hluboko, než aby mohla být nazývána skutečnou kráskou.

„Bavíš se ve lví kleci?“ zajímala se Debo.

„Velice,“ odpověděla Kick. „Cítím se, jako bych se setkala s celým osazenstvem sloupku slečny Sketchové. A teď jsem úplně vyhladovělá.“

„Spíš jen s půlkou sloupku,“ usoudila Debo. „Tady, dej si kanapku.“ Mávla na lokaje nesoucího stříbrný podnos s jakousi pěnou na sucharech a Kick v rychlosti spořádala dvě, a potom si vzala ještě třetí.

„Je tu Andrew?“ zeptala se Kick. Měla na mysli Andrewa Caven-dishe, druhého syna vévody z Devonshiru a bratrance jejich přítelkyně Jean Ogilvyové. Debo se líbil od první chvíle, kdy ho spatřila na večíрку v Cambridgi. Byl pohledný, blondatý a trochu prostopášný.